

Diguem-ho tot però de bones maneres

Posem que Nadal sigui una bonica filigrana de llums encesos al carrer a l'entrar al petit cotxe automòbil. Posem que siguin uns llums de neó en uns grans magatzems un dia nuvolós de desembre. L'esperit el tens abaltit i cansat pel treball i per tot de formalismes que t'atrapen i a penes t'havies adonat que Nadal treia l'orella a lesavingudes de la ciutat.

Posem que cada vegada més el misteri nadalenc és l'atzar inescrutable de la loteria en forma d'un espot publicitari difús, enganxós, melodiós.

Un dia incert i fred, t'adones que Nadal ja es prepara quan els anuncis de la tele són un repertori de sucedanis de desitjos que et refregues davant dels ulls no pas perquè siguis feliç i puguis saciar la teua fam de viure intens, sinó perquè et gastis, sense ganes, els diners que has anat guanyant durant l'any.

Vols dir que una colònia és pura propaganda d'un cos masculí i uns texans són un simulacre d'allò que en solem dir, púdica*ment*, fer l'amor. Un Martini és una festa per als ulls: una illa, un mar i unes dones que tu mai no tindràs. Un sexe ters, insinuat i estimulat de totes passades perquè compris. Així uns bombons acaramullats són un reflex de la riquesa social, que també et refreguen pels nassos perquè compris. Un automòbil potent és una marca de diferència de classe social i una simple aspirina Complex esdevé un desig de vida solitària i salvatge, molt lluny de la civilització. El que, suposem, hauria de satisfer els teus desitjos no fa sinó créixer el virus de la teua pura i diamantina insatisfacció.

Les caixes de joguines poden ser plenes de vent: o sigui, papers i cartons i pura il·lusió. Una marca de xampany només vol ser crits i murmuris d'una nit de sexe en un hotel perquè el millor lloc per al desig sempre és fora

de casa. També poden ser bombolletes de noies d'ulls felins que ballen entre l'or dels grans dividends, que tu no obtindràs.

De què et queixes, però? Voldries una vida més pura i més intensa que el desig i la concupiscència nadalenca només t'ofereix la redempció a través de l'acte compulsiu de comprar. En l'acte fred de col·locar les ampolles de xampany sobre el carret del supermercat i de signar la visa quan pagues, has acomplert la màxima felicitat que et promet la societat de consum. I no hi ha res més sinó la factura que rebràs al mes de gener, que no és cap il·lusió.

Després, com de costum, t'hauràs de buscar els teus plaers furtius en el Blanc de Blancs, en la rialla amb les dones i els amics, en els dobles sentits, en alguna pàgina impresa intel·ligent, en l'escapada de la quotidiana urgència laboral fugint a les grans ciutats il·luminades, en els grans certàmens esportius o en el fum d'un Montecristo a mitja tarda mentre fas l'article sobre Nadal i Saturn brilla alterós al mig del cel.

Et dius que cadascú busca la seua salvació en els llocs més inesperats: ens els fills, per exemple. En el vi, sedós i odorant. En els comptes corrents de moltes xifres. En la gran soledat dels boscos. En el gust de la feina ben feta. En veure com creixen les cols, els bròquils i els enciams de l'hort. En les dones dels altres. En les novel·les realistes. En la poesia narrativa. En la pregària en un altar d'una capella silenciosa i fosca, o en el bombolleig d'una copa de xampany...

ANDREU LONCÀ

SE627

17-12-00

Andreu Loncà

